

ΣΤΕΛΛΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Στην Κάτια

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εικονογράφηση Πέρσα Ζαχαριά

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Κείμενο: Στέλλα Μιχαηλίδου
Εικονογράφηση: Πέρσα Ζαχαριά
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Στέλλα Μιχαηλίδου

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-013-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η Πολυξένη είχε μακριές ξανθές κοτσίδες.

Είχε κι ένα γαλάζιο τριαντάφυλλο πάνω στο δεξί της μάγουλο.
Όταν χαμογελούσε, το τριαντάφυλλο άνθιζε και μοσχοβολούσε.

Δυσκολευόταν να μιλήσει γρήγορα όπως τα συνομήλικά της παιδιά.

Όταν όμως τραγουδούσε αυτά που ήθελε να πει,
η γλώσσα της πήγαινε ροδάνι.

The background of the page is a textured, light green color. On the left side, there is a dark silhouette of a girl with a ponytail, looking upwards. A small white bird is flying above her. At the bottom, there is a row of thin, yellow-green grass blades. On the right side, there is a large, vertical, textured shape in shades of red and brown, resembling a tree trunk or a large rock.

Ήταν ντροπαλή και δεν έκανε εύκολα φίλους. Περνούσε πολλές ώρες μόνη, παίζοντας με πρόσωπα και πράγματα της φαντασίας της. Λογιών λογιών πουλάκια, μικροί άγγελοι, πολύχρωμες πεταλούδες, χάρτινες βαρκούλες, ιπτάμενα σκουφάκια ήταν μερικοί από τους φίλους της. Ανάμεσά τους ξεχωριστή θέση είχε ένα πινέλο. Στις δύσκολες στιγμές πάντα εμφανιζόταν και της κρατούσε συντροφιά.

Μιλούσε στα πάντα η Πολυξένη. Στις πέτρες, στα μολύβια, στη σβηστήρα της, στις κόκκινες κορδελίτσες που είχε πάνω στις κοτσίδες της, στο ψωμί, στο νερό, στο κάθε τι. Και τα κατάφερνε μια χαρά να συνεννοηθεί. Μόνο με τους ανθρώπους υπήρχαν δυσκολίες. Οι λέξεις δεν έβγαιναν άνετα από το στόμα της, σαν κάπου να κολλούσαν, κάτι να τις φρέναρε και να τις εμπόδιζε να βγούνε ολόκληρες. Και τότε η Πολυξένη ταραζόταν και γινόταν κατακόκκινη από ντροπή.

Πολύ συχνά, κυρίως όταν βρισκόταν στο σχολείο, ψιθύριζε μέσα στη χουφτίτσα της τα μυστικά, τις απορίες και τις σκέψεις της. Μουρμούριζε μέσα στο κλειστό της χεράκι λέξεις που άκουγε και δεν καταλάβαινε, ερωτήσεις που δεν είχε το θάρρος να κάνει στη δασκάλα, και στη συνέχεια άνοιγε την παλάμη της, την τοποθετούσε σαν ένα μικρό τηλέφωνο πάνω στο αυτί της και περίμενε να ακούσει την απάντηση. Οι κινήσεις της ήταν πολύ προσεκτικές. Κανένας δεν έπρεπε να καταλάβει το παραμικρό.

Η Πολυξένη αισθανόταν
σαν μυστικός πράκτορας σε σπουδαία αποστολή.